

mig mildest talt tvivlsomt, om det er rigtigt eller hensyntagende at træffe en Bestemmelse, der gaar ud paa, at Kongen kun kan udøve sin Bevillingsret, naar den støtter sig til Indstilling fra vedkommende Kommunalbestyrelse, at Kongen altsaa ikke herefter kan meddele nogen Bevilling til Bærtshushold i disse Byer, uden forsaavidt Vedkommende ere indstillede af paagjældende Kommunalbestyrelse. Jeg har ikke villet unblade at nævne det, fordi det forekommer mig at være en Vlet paa Loven, og fordi jeg mulig vilde finde Anledning til under Lovens senere Fremme at søge at faae dette forandret.

Udvalgets Vædringsforslag kan jeg ganske tiltræde. — Med Hensyn til Lovforslagets Forhold til Kjøbenhavn, da er det kun Spørgsmaalet om, hvorvidt det bør angaa Kjøbenhavn eller ei, som nærmest interesserer mig, idet jeg ikke ser, at Forskjellen paa det, som vil blive Følgen af, at Vædringsforslaget bliver vedtaget eller forkastet, vil have Noget at betyde. For mig stiller det sig som et Spørgsmaal, der har nogen Betydning og som kræver nogen Overveelse, hvorvidt Bestemmelserne i dette Lovforslag kunne siges at være hensigtsmæssige for Kjøbenhavns Kommune. Det forekommer mig næsten, at det ikke er Tilfældet. Forholdene i Kjøbenhavn og Kjøbstæderne ere jo saa væsentlig forskellige, at Udøvelsen af den Indstillingsret, som Byraadet faar i Byerne, vil blive i høi Grad lettere end Udøvelsen af Rettigheden i Kjøbenhavn, naar man tager Hensyn til den Masse af Andragender, der indkommer, og til den liden personlige Kjendtskab, som de, der skulle udøve denne Indstillingsret, formentlig have. Jeg kan ikke se rettere, end at det vil blive et overmaade vanskeligt Over for et saadant Udskud af den samlede Borgerrepræsentation, om det skulde gennemgaa og undersøge Andragenderne og Kvallifikationerne for Enhver, som givser Bevillinger af den Art, her omtales. Jeg har ikke villet unblade at gjøre opmærksom herpaa, uagtet jeg har al Grund til at tro, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse ser bort fra disse Forhold og har overtænkt dem, idet Vædringsforslaget er stillet af den meget ærede Overpræsident for Byen, men jeg har troet at maatte nævne det som Noget, som blandt Andet bør tages i Betragtning, inden man slaar Sagen fast. Det er et Over, som det jo kunde være muligt, at den Æne eller den Anden, hvem det kom til at paahvile, helst vilde se sig fritagen for.

Ordføreren (Ogenbøll): Det er fuldkommen rigtigt, som den høitærede Minister anførte, at han mellem 2den og 3die Behandling har gjort mig opmærksom paa det Forhold, at nogle af de i Lovforslagets 1ste Stykke nævnte Flækker, hvad jeg vil kalde dem med eet Ord, staa i det Forhold med Hensyn til Spørgsmaalet

om Beværtningsnæring, at de følge Reglerne for Landet og ikke for Kjøbstæderne, med andre Ord, at der for at opnaa Beværtningsnæring i dem udfordres kongelig Bevilling, det vil sige ministeriel Bevilling, som udgives i Kongens Navn. Jeg kan imidlertid paa den anden Side ikke erkjende, at der i den Omstændighed skulde ligge nogen Vanskelighed; meget mere tror jeg, at man vilde fremkalde Vanskeligheder, dersom man af Hensyn til en overordenlig Korrekthed vilde søge at omforme Lovforslaget efter de Regler, som gælde for disse enkelte Flækker; det er navnlig en Del af Frederiksberg — deri ligger allerede en stor Vanskelighed — Søstør og Frederiksøer, tror jeg, hvorom der er Tale. Sagen er jo nemlig den, som ogsaa Udvalget har antydet i Betænkningen, at det nærværende Lovforslag slet ikke er Andet end en videre Udvilling af den Bestemmelse, som i samme Retning, for at opnaa det Samme, blev given i Loven af 23de Mai 1873, nemlig at de kommunale Bestyrelser i Kjøbstæderne og i de samme fex Flækker, som ere nævnte i Lovforslaget, kunde ved Vedtægt bestemme, hvormange Bærtshusholdere de ville have. Dengang gif denne Lov jo glat igjennem; der var Ingen, der tænkte paa eller antydede den Indvending, som nu er kommen fra den høitærede Ministers Side, nemlig, at derved stete et Indgreb i de kongelige Prærogativer, og jeg tror heller ikke, at der er nogen egentlig Grund til at sige, at man i denne Henseende har været for nærgaaende, naar man i 1873 kunde tillægge Kjøbstæderne og Flækkerne — vi tale her kun om disse tre Flækker — den Myndighed, uanset den Bevillingsret, som hvilede hos Regjeringen, at sige, at saa og saamange Bærtshusholdere ville vi have, eller tillægge dem den Myndighed at sige, vi ville slet ingen Bærtshusholdere have, altsaa Myndighed til at kunne affjære Regjeringen fuldstændig fra at give Bevilling til Bærtshusholdere. Naar man kunde gjøre det uansættat i 1873, ser jeg egentlig ikke, at det Forhold er forskjelligt fra det, som man nu etablerer, nemlig at give de kommunale Bestyrelser en afgjørende Myndighed gjennem Indstillingen til at erhverve Beværtningsnæring i disse tre Flækker. Jeg synes endogsaa snarere, at det er noget Mindre, men i ethvert Fald forekommer det mig, at det for det Første ikke vilde være let at gjøre nogen Sondring i den Retning, og for det Andet sler der for disse tre Flækker Vedkommende, naar man kun vil se Sagen fra den praktiske Side, aldeles intet Nyt, Andet end, at vi bevare den bestaaende Tilstand, og jeg tør paasta, at man i ethvert Fald vanskeligt skal kunne paavise et eneste Tilfælde i disse tre Flækker, hvor der er givet Bevilling af Regjeringen til en Beværtningsnæring mod den kommunale Bestyrelses Indstilling eller mod den